සත්‍ය ගවේශකයෝ
உண்மை தேடுபவர்
Truth Seekers

2026 – 07 – 04

<u>මාධ්‍ය ප්‍රකාශය</u>

<u>උසස් අධිකරණවලට විනිසුරුවරුන් පත් කිරීමේදී සිදුවන ව්‍යවස්ථා විරෝධී ප්‍රමාදය සම්බන්ධවයි</u>

ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය සහ අභියාචනාධිකරණය සඳහා විනිසුරුවන් පත්කිරීම විධායකය විසින් ප්‍රමාද කිරීමට අදාලව ගරු ජනාධිපතිවරයා පාර්ලිමේන්තුව තුල සිදුකල ප්‍රකාෂය රටේ පවතින නීතියේ ආධිපත්‍යට පටහැනි වන අතර අධිකරණයේ ස්වාධීනත්වය රඳා පවතින්නේ විනිසුරුවරයෙකුට තීන්දුවක් ලිවීමේදී ඇති නිදහස මත පමණක් නොව, ඔවුන්ගේ වෘත්තීය ජීවිතය පාලනය කරන ආයතනික රාමුවේ පවතින විනිවිදභාවය සහ අඛණ්ඩතාවය මතය.

පද්ධතිමය සමතුලිතතාවයේ අඩුපාඩු වලට මුවාවී ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණ සහ අභියාචනාධිකරණ උසස්වීම් කල් දැමීම එම ආයතනික රාමුව මුළුමනින්ම පළුදු කරන බව අපගේ මතයයි.එම නිසා අප ඉල්ලා සිටින්නේ බලතල බෙදීමේ මූලධර්මයට ගරු කරන ලෙසත්, පහළ අධිකරණවල පරිපාලනමය ගැටලු ඉහළ අධිකරණවල ට විනිසුරන් උසස් කිරීමේ ව්‍යවස්ථාපිත වගකීම්වලින් වහාම වෙන් කරන ලෙසටය.

ඉහළ අධිකරණවල විනිසුරු මඩුල්ලේ සම්පූර්ණ සංඛ්‍යාව තවදුරටත් ප්‍රමාද නොකර සම්පූර්ණ කිරීමට ඇති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය වගකීම ඉටු කිරීම ජනාධිපතිවරයාගේ සහ ව්‍යවස්ථාදායක සභාවේ වගකීමක් වන අතර අපි විධායකයෙන් දැඩිව ඉල්ලා සිටින්නේ එම ව්‍යස්තාපිත වගකීම වහාම ඉටු කරලන ලෙසටය.

එසේ නොවන්නේ නම් එකී පැහැර හැරීම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ සහතික කොට ඇති ජනාධිපති වරයාගේ වගකීම් පැහැර හැරීමක් මෙන්ම අධිකරණයේ ස්වාධීනත්වය බරපතල ලෙස උල්ලංඝනය කිරීමකි

උත්තරීතර අධිකරණවල (ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය සහ අභියාචනාධිකරණය) පවතින පුරප්පාඩු සහ ප්‍රමාද වී ඇති විනිසුරු උසස්වීම් සම්බන්ධයෙන් අතිගරු ජනාධිපති අනුර කුමාර දිසානායක මහතා පසුගියදා පාර්ලිමේන්තුවේදී කළ ප්‍රකාශය, පොදු නීතිය හා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ බරපතල ගැටලු මතු කරන බව කිව යුතුව තිබේ.

අග්‍ර විනිශ්චය සභා සඳහා විනිසුරුවන් පත් කිරීම අත්හිටුවීම, සුළු අධිකරණවල (මහේස්ත්‍රාත් සහ දිසා අධිකරණ) බඳවා ගැනීම්වලට ප්‍රමුඛතාවය දීම සඳහා සිදු කරන ලද "සමස්ත ව්‍යූහාත්මක ගැලපීමක්" ලෙස ජනාධිපතිවරයා සාධාරණීකරණය කිරීමට උත්සාහ කළද, එම තර්කය නීතිමය වශයෙන් වලංගු නොවන, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය වශයෙන් දෝෂ සහිත මෙන්ම විධායකයේ අනිසි මැදිහත්වීම් සඳහා භයානක පූර්වාදර්ශයක් සපයන්නක් බව අපගේ මතයයි.

විධායකය විසින් සම්පූර්ණයෙන්ම නොසලකා හැර ඇති තීරණාත්මක නීතිමය කරුණු තුනක් කෙරෙහි අපි වහාම සමාජයේ අවධානය යොමු කර සිටින්නෙමු.

1. **එකිනෙකට වෙනස් අධිකරණ බලපරාසයන් පටලවා ගැනීම සහ අධිකරණ සේවා කොමිෂන් සභාවේ ස්වාධීනත්වයට ඇඟිලි ගැසීම:**

   ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මඟින් පහළ අධිකරණ සහ උත්තරීතර (ජ්‍යෙෂ්ඨ) අධිකරණ අතර පැහැදිලි සීමා රේඛාවක් පවත්වාගෙන යනු ලබයි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ XV වැනි පරිච්ඡේදය යටතේ, මහේස්ත්‍රාත්වරුන් සහ දිසා විනිසුරුවන් බඳවා ගැනීම සහ ඔවුන්ගේ පරිපාලන කළමනාකරණය පැවරී ඇත්තේ සම්පූර්ණයෙන්ම අධිකරණ සේවා කොමිෂන් සභාවට (JSC) ය. අනෙක් අතට, ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණ සහ අභියාචනාධිකරණ විනිසුරු පත්කිරීම් යනු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවේ අනුමැතියට යටත්ව ජනාධිපතිවරයා සතු සුවිශේෂී වගකීමකි.

   අධිකරණ සේවා කොමිෂන් සභාව විසින් කළමනාකරණය කරනු ලබන පහළ අධිකරණ පද්ධතියේ පවතින පරිපාලනමය ප්‍රමාදයන්, ඉහළම අධිකරණවල පත්කිරීම් අත්හිටුවීමට හෝ ප්‍රමාද කිරීමට විධායකය විසින් නීතිමය හේතුවක් ලෙස භාවිත කළ නොහැකි බව අපේ මතයයි. ජනාධිපතිවරයා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද මෙම "විනිසුරු සැපයුම් දාමයේ" තර්කය, නීතියෙන් බාහිර කොන්දේසියක් බලහත්කාරයෙන් ආරූඪ කිරීමකි. රාජ්‍ය යාන්ත්‍රණයේ වෙනත් තැනක පවතින පද්ධතිමය අසාර්ථකත්වයන් මත පදනම්ව, ඉහළම අධිකරණවල විනිසුරු සංයුතිය ප්‍රාණ ඇපයට තබා ගැනීමට විධායකයට ඇති අයිතියක් ඉන් හැඟවෙයි.

2. **වෘත්තීය විනිසුරුවන්ගේ "සාධාරණ අපේක්ෂාවන්" (Legitimate Expectations) අතුගා දැමීම:**

"සාධාරණ අපේක්ෂාවන් පිළිබඳ ධර්මතාවය" (Doctrine of Legitimate Expectation) යනු පරිපාලන යුක්තියේ මූලික ගලකි. දශක ගණනාවක් තිස්සේ මහාධිකරණවල

සේවය කරන වෘත්තීය විනිසුරුවන් කටයුතු කළේ ස්ථිර සහ නොවෙනස් වූ සම්ප්‍රදායක් මතය. එනම්, ඉහළ අධිකරණවල පුරප්පාඩු පවතින විට, තමන්ගේ ජ්‍යෙෂ්ඨත්වය, දක්ෂතාවය සහ නිවැරදි සේවා ඉතිහාසය මත පදනම්ව තමන්ට නිසි කලට උසස්වීම් ලැබෙනු ඇතැයි යන සාධාරණ අපේක්ෂාවයි.

මෙම පත් කිරීම් අත්තනෝමතික ලෙස නතර කිරීමෙන්, සුදුසුකම් ලත් ජ්‍යෙෂ්ඨ විනිසුරුවරුන්ට ආපසු හැරවිය නොහැකි වෘත්තීයමය අගතියක් විධායකය විසින් සිදු කරනු ලබයි. මෙම කෘතිම ප්‍රමාදය හේතුවෙන් ඔවුන්ට ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ හෝ අභියාචනාධිකරණයේ සේවය කිරීමට ඇති කාලය කෙටි වන අතර, ස්වාභාවික ජ්‍යෙෂ්ඨත්ව අනුපිළිවෙල අවුල් වී, අනාගතයේදී අධිකරණ පද්ධතියේ ඉහළම නායකත්ව තනතුරු සඳහා ඔවුන්ට ඇති සුදුසුකම් අහිමි වී යෑමේ අවදානමක් මතුවේ. පහළ අධිකරණවල පවතින බඳවා ගැනීමේ ගැටලු, මෙම සාධාරණ

අපේක්ෂාවන් බිඳ දැමීමට තරම් "පරම පොදු අභිලාෂයක්" (overriding public interest) ලෙස සැලකිය නොහැක. අනෙක් අතට, මෙලෙස ඉහළ අධිකරණවල විනිසුරු මඩුල්ල හිස්ව තැබීමෙන්, අභියාචනා සහ නඩු ගොඩගැසීමේ අර්බුදය තවදුරටත් උග්‍ර වී පොදු මහජනතාවට දැඩි අසාධාරණයක් සිදු වේ.

3. **රාජ්‍යයේ පරිපාලන දුර්වලතාවලින් විධායකය වාසි ලැබීම සහ 12(1) වගන්තිය උල්ලංඝනය කිරීම:**

නීතිය සහ සාධාරණත්වය පිළිබඳ පිළිගත් මූලධර්මයක් වන්නේ, රාජ්‍යය තමන්ගේම පරිපාලනමය අසාර්ථකත්වයන් හෝ දුර්වලතාවයන්, පුරවැසියකුට හෝ නිලධාරියකුට හිමිවිය යුතු ව්‍යවස්ථාපිත අයිතිවාසිකම් අහිමි කිරීම සඳහා පලිහක් කර නොගත යුතු බවයි. පහළ අධිකරණ පද්ධතියේ මහේස්ත්‍රාත්වරුන්ගේ හිඟයක් පවතින්නේ නම්, එය රජයේ යටිතල පහසුකම්වල පවතින දුර්වලතාවයකි. ඒ සඳහා උසස්වීම් අපේක්ෂාවෙන් සිටින ජ්‍යෙෂ්ඨ විනිසුරුවන් පලිවිය යුතු නැත.

මෙම එකිනෙකට සම්බන්ධ නොවන කරුණු දෙක එකට ගැටගැසීමෙන්, විධායකය විසින් සමානත්වයේ ව්‍යවස්ථාපිත මූලධර්මයට පටහැනි අත්තනෝමතික වර්ගීකරණයක් සිදු කර ඇත. පහළ මට්ටමේ බඳවා ගැනීම් බිඳ වැටීම හේතුවෙන්, සුදුසුකම් ලත් ජ්‍යෙෂ්ඨ විනිසුරුවරුන්ට දින නියමයක් නොමැතිව බලා සිටීමට සැලැස්වීම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 12(1) වගන්තිය මඟින් සහතික කර ඇති "නීතිය ඉදිරියේ සමාන ආරක්ෂාව ලැබීමේ අයිතිය" සෘජුවම උල්ලංඝනය කිරීමකි. එසේම, ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය සහ අභියාචනාධිකරණය හිතාමතාම ඌන සේවක සංඛ්‍යාවකින් පවත්වාගෙන යාම, කඩිනම් යුක්තිය පසිඳලීමට ඇති මහජන අයිතිය සීමා කරන අතර, විශේෂයෙන්ම මූලික අයිතිවාසිකම් පෙත්සම් විභාග කිරීමේ ක්‍රියාවලිය අඩාල කරයි.

එම නිසා අප කියා සිටින්නේ ජනාධිපතිවරයා විසින් අධිකරනයේ ස්වාධීනත්වය පිලිබදව පාර්ලිමේන්තුව තුලදී සිදුකල අදහස් පිලිගත් නෛතික හා රාජ්‍ය පාලන සංකල්ප වලට සපුරා පටහැනි වන බවයි. එම නිසා එම කතාවේ වු අන්තර්ගතය රටේ නීතියේ ආධිපත්‍ය පවත්වාගෙන යාමට සිදු කොට ඇති බලවත් අභියෝගයක් බවයි.

මෙයට විශ්වාසි,

නීතිඥ ප්‍රේම්නාත් සී. දොලවත්ත,
හිටපු පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී,
නිර්මාතෘ - සත්‍ය ගවේෂකයෝ සංවිධානය
දේශපාලන සභික - ඒකාබද්ධ විපක්ෂය